Ч. 99 Субота 4 (16) мая 1896. Рік VI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостствах на провінциї:

на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20

Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45

Поодиноке число 3 кр.

Еміґрацийна всячина.

Виходяча у Відни ґазета „Politische Correspondenz“ доносить в справі еміґрациї до Бразилії, що слідує:

Тепер дозволена без коштів — під деякими услівями — еміґрация до удільної державн Сан Паольо в Бразилії. До еміґрациї можуть однакож бути допущені лиш еміґранти з Краіни, Стириї і Хорватиї. Еміґранти з Галичини суть безусловно виключені.

На всякий случай се цікава річ, що спонукало бразилійске правительство до виключеня галицких еміґрантів. Невже ж селяни з Галичини, очевидно і Поляки і Русини, таки вже до нічого, що навіть нездібні до населюваня ними пустих земель? — Сумніваємо ся, щоби се було причиною, бо звістно, що галицкі селяни, особливо же рускі, готові як воли працювати, а деякі з руских селян мають навіть так мало почутя своєї гідности і так мало привикли до свободи, що готові стати хоч би й за невільників. Здає ся скорше, що галицкі селяни, котрі їдуть на осліп до Бразилії, без гроша і без проводу, а відтак не знають, що почати в чужім і до того ще по половині диким краю, роблять правительству бразилійскому тілько клопоту, що оно не могучи собі в инакший спосіб дати раду, виключає їх від еміґрациї.

*

Gazeta Lwowska подає в справі еміґрациї до Бразилії таку вість: Після найновійших вістий приїзд до краю Парани здержано цілковито; еміґранти до країв Ріо Ґранде, до Суль і Санта Катаріна мусять самі оплачувати подорож. До краю Сан Паольо є вправді перевіз безплатний під строгими услівями, але з виразним виключенєм еміґрантів з Галичини. Натомісць вербують аґенти до північного краю Мівас Ґерако, де галицкі еміґрантн не можуть знести підсоня. Перед подорожією до того краю остерігає ся як найбільше. З збаражского повіту виїхала в цьвітни депутация, зложена з лікаря і двох селян до Ґенуї, аби поінформувати ся о властивім стані що-до еміґрациї. Депутация прибула до амбасади і виказала ся письмом припоручаючим від трех парафіяльних урядів.

Депутация не хотіла вірити відомости, що безплатний перевіз до Бразилії застановлено, і казала, що власти нарочно розпускають ту поголоску, аби селян відстрашити від еміґрациї. Консуль уділив депутациї інформациї о відносинах в Бразилії: вказав небезпечности, на які наражають ся еміґранти, і вияснив именно одну обставину, о котру доси не дуже журили ся. Позаяк бразилійске правительство запевнює еміґрантам певний простір ґрунтів після їх вибору, аби осісти, то еміґранти думають, що зараз по приїзді до Бразилії дістають ґрунт і можуть єго зараз управляти. В дійстности они дістають тілько кусень праліса, котрий мусять з великим трудом і мукою корчувати, управляти, надто о власних коштах закладати дороги і стежки, аби мати комунікацию з иншими осадами і запевнити собі продаж збіжа. З того виходить ясно, як еміґранти, котрі уроїли собі, що дістануть все готове, мусять бути розчаровані по приїзді на місце і яка праця їх чекає. Що еміґрацийні аґенти не уділяють еміґрантам таких відомостий і що представляють все в рожевім сьвітлі, то певна річ. Збаражска депутация була у кількох еміґрацийних аґентів, отже можна побоюватись, що аґенти представили стан річий инакше, як консулят. Коли так, то маємо один доказ більше, що треба остерігати перед відомостями аґентів.

*

На гр. кат. сьвящеників в Бразилію зголосили ся доси у львівскій консисториї чотири кандидати. Одного з них хоче кардинал Сембратович вислати разом з делеґатами, котрих висилає галицкий Видїл краєвий для оглядин бразилїйских кольоній і здаваня справи, в якім положеню є галицкі еміґранти. Решта сьвящеників мають виїхати до Бразилії на власний кошт.

*

„Свобода“, руска ґазета, виходяча в Америці, піддає проєкт, в який спосіб зорґанізувати би еміґрацию нашого селяньства до Америки, а хоч при тім пише трохи по американьски, то все-таки треба признати, що проєкт єї не злий. Біда лиш в тім, що у нас до всіляких проєктів, хоч би они були і найліпші і найлекші до виконаня, годі знайти двох річий: людий готових до роботи і гроший. Коли розходить ся о то, щоби кричати, то всї готові, але коли треба приложити рук, то нема кому; коли до якогось проєкту потреба гроший, то всї кажуть, що знайдуть ся, але коли зажадати їх від кого, то кождий каже, що не має. З сих

3)

Діти капітана Ґранта.

Фантастично-наукова подорож Юлїя Верна.

(Дальше).

III.

Малькольм-Кестль.

Замок Малькольм, один з найпоетичнійших в Шкотиї, здвигає ся над гарною долиною сільця Лєс, а чисті води озера Льомонд обмивають ґранітні підстави єго мурів. Від непамятних часів належав він до родини Ґленарван, котра переховала в чистоті традициї гостинних звичаїв, старих героїв Вальтерскотівских [1]. В часї социяльної революциї в Шкотиї, ті з чиншівників, котрі не могли оплачувати начальникам клянів [2] надто високих чиншів, покинули рільництво поневолї і одні померли з голоду, другі стали рибаками, а вкінци инші виеміґрували. Була загальна розпука. Лиш одна родина Ґленарванів була того пересьвідченя, що додержане слова обовязує зарівно великих і малих і не змінила своїх відносин до чиншівників. Ні один з них не опустив своєї рідної стріхи і землї, в котрій спочивали кости єго предків; всї лишили ся в клянї своїх давних вождів. Длятого то навіть в тім часї, о котрім пишемо, в тім віцї рівнодушности і незгоди, мала родина Ґленарван як в замку Малькольм так і на покладї *Дункана* виключно самих Шкотів; всї они були потомками чиншівників тої родини, т. є. були синами ґрафств Стерлїнґа і Думбартона. Ті браві люди були віддані душею і тїлом свому панови, а деякі з них ще доси не забули давного язика старої Каледониї [3].

Льорд Ґленарван був властителем величезного маєтку, котрого уживав дуже часто на добродійні цїли; доброта серця була у него ще більша, як вроджена єму благородність і щедрість. Пан Лєса і замку Малькольм заступав своє ґрафство в палатї льордів, але належав там до партиї яковітів [4]. З причини, що не стояв о то, аби приподобати ся Ґановерскій родинї [5], не любили єго анґлїйскі мужі державні, а особливо також і за то, що рішучо опирав ся анґлїйскому впливови на Шкотию.

Мимо того всього не був льорд Едвард анї чоловіком з застарілими пересьвідченями, нї неуком, противно, ворота єго ґрафства стояли заєдно отвором для всякого поступу, але в души був він Шкотом і для слави Шкотиї ставав з своїми яхтами до всїх перегонів і борб, оголошуваних „Королївским яхтовим клюбом на Тамізї“.

Едвард Ґленарван мав трийцять два роки; був високого росту, трохи суворих черт лиця, дуже милий погляд очий, а цїла єго постава дишіла приманою верховиньскої поезиї. Був знаний яко хоробрий, підприємчивий, сьмілий „Ферґус“ [6] девятнайцятого столїтя — але заразом був незвичайний добряга.

Льорд Ґленарван був жонатий ледве від трех місяцїв; оженив ся з міс Єленою Тефнель, дочкою славного подорожника Уілїяма Тефнеля, котрий сам погиб яко жертва наук ґеоґрафічних і охоти до відкрить.

Міс Єлена не належала до шляхотского роду але була Шкоткою, а то мало в очах льорда Ґленарвана найбільшу вартість — і пан на Малькольмі вибрав ту молоду, принадну, відважну і любу дївчину на свою дожизнену товаришку житя. Пізнав єї, як жила самітна, сиротою, майже без маєтку в батьківскім домі

---

[1]) Вальтер Скот, один з найславнійших писателїв шкотских, писав повісти із шкотскої бувальщини і описував в них славних шкотских героїв.

[2]) Клян то округ, а начальник єго мав в давні часи подібну власть як у нас дідичі за панщини; всї селяни мусїли єму платити чинші від землї.

[3]) Шкотия називала ся у Римлян Каледонїєю. Нинїшні Шкоти по найбільшій части не говорять вже своїм шкотским язиком лише анґлїйским.

[4]) Сторонники католицкої родини королївскої Стуарт, котра перше панувала в Шкотиї а відтак і в Анґлїї, доки єї не прогнано звідтам при кінци 17-го столїтя. Стуарти замешкали відтак у Франциї і старали ся ще нераз добути престол Шкотиї, але то їм не удало ся. Яковітами називано сторонників Стуартів тому, що послїдний прогнаний король Анґлїї і Шкотиї з родини Штуартів звав ся Яков.

[5]) Родина пануюча в Анґлїї.

[6]) Шкотский герой.

причин і сей проєкт, хоч він по нашій думцї добрий, не дасть ся перевести. Мимо того добре єго послухати. „Свобода" каже: Наш проєкт не тяжко перевести в дїло, треба лиш одного чоловіка зелїзної волї і вдачі такої, щоби умів виганьбити і наплювати (!) на всїх тих „рутенцїв", що влїзуть єму в дорогу. (Дайте такого або хоч нам покажіть! — *Редакция*). Центр орґанїзациї треба би зробити у Львові і Віднї; оба центри мусїли би мати концесиї на подорожні аґентури, щоби не довело ся тягатись з полицією. Львівска аґентура чи там дім еміґрацийний станув би під опікою делеґатів руских товариств. Найбільше меткий чоловік а при тім честний станув би концесіонованим аґентом. До помочи міг би взяти собі 60 академіків, по два на кождий день місяця. Аґентура мусїла би мати свій льокаль. На нічліг можна би контрактом згодити по 20 до 25 кр. за ліжко і сїнник. Львівска аґентура мусїла би оголошувати постійно в ґазетах істноване тої аґентури. Еміґранти їхали би впрост до Відня. Еміґранти зі Львова дістали би леґітимацию, щось в родї пашпорта — книжочку, в котрій була би списана одна цїла родина і єї пакунки, дорога, котрою їдуть еміґранти і їх документи, наука для них, як мають поступати в дорозї, до якого народу належать і куди мають писати з нового сьвіта. Книжочку треба би виповнити по нїмецки, анґлїйски і італїяньски, а науку для еміґрантів по руски і по польски. Другий дім еміґрацийний мусїв би бути у Віднї під опікою тамошних товариств і послів руских. Він купував би карти для еміґрантів на кораблї і висилав би їх зелїзницями до порту. Транспорти ішли би раз в місяць.

Гроший на ту цїль можна би роздобути: 1) з запомоги від правительства і Видїлу краєвого; — 2) з оподаткованя руских товариств; — 3) з оплати від еміґрантів. Річно — після обчисленя „Свободи" треба би 4.000 зр., а для аґентури в Америцї 3.000 зр.

Перегляд полїтичний.

Нинї мабуть закінчить ся в Палатї послів дискусия над реформою податковою, а в понедїлок стане на порядку дневнім ревізия катастру ґрунтового і опусти податкові з причин нещасть елементарних. Кажуть, що Палата послів відрочить ся ще перед Зеленими сьвятати аж до осени, а з кінцем сего місяця будуть скликані спільні Делеґациї.

З Шанґаю наспіла до Льондону вість, що Росия забрала кусень спорної землї коло Чефу в Кореї, котрий Анґлїя уважала доси за свою власність. Коло Чефу стоїть тепер шість росийских кораблїв воєнних. Се поступоване Росиї викликало в Анґлїї велике обурене.

Предложений нїмецкому парляментови закон о змінах войскової орґанїзациї постановляє, що від 1 цьвітня 1897 р. армія нїмецка в часї мира має складати ся з 624 баталїонів піхоти, 465 шкадрон кавалериї, 494 батерий артилериї польної, 37 батерий артилериї пішої, 23 баталїонів інжинїриї, 7 баталїонів зелїзничих і 21 баталїонів перевозових. Головна зміна в тім, що по два нові баталїони, котрі були лиш півбаталїонами, получено в цїлї баталїони і доповнено потрібною скількостию вояків.

Новинки.

Львів дня 15 мая 1896.

— **Іменованя.** П. Мінїстер скарбу іменував титулярного старшого радника рахункового Марк. Тишковского дїйстним старшим радником рахунковим при ц. к. краєвій Дирекциї скарбу у Львові.

— **Ц. к. краєва Рада шкільна** ухвалила між иншими на засїданю з дня 11 мая: 1) Затвердити вибір о. Йос. Лопатиньского на заступника предсїдателя ц. к. окружної ради шкільної в Долинї; 2) іменувати Петра Стецькова управителем 2-кл. школи народної в Топорові; 3) перемінити школи народні від 1 сїчня 1897: одноклясову в Девятниках на двоклясову і триклясову в Єзуполи на четироклясову; 4) приймити до відомости справозданє о доповняючих рільничах курсах на основі переведених візитаций тих курсів.

— **Устні іспити зрілости** в ц. к. семинариях учительских розпічнуть ся: а) в мужеских: в Тарнові дня 27 мая, в Ряшеві дня 2 червня, в Кракові дня 8 червня, в Тернополи дня 15 червня, в Самборі дня 22 червня, у Львові дня 2 липня, в Станїславові дня 3 липня; б) в женьских: у Львові дня 9 червня, в Кракові дня 16 червня, в Перемишли дня 3 липня.

— **Новий уряд почтовий** увійде в жите з днем 16 с. м. з звичайним обсягом дїланя в Маркополи, повіта брідского.

— **На сьвящеників до Бразилїї** зголосило ся доси в львівскій митрополичій консисториї четирох кандидатів. Одного з них наміряє Є. Ем. кардинал-митрополит вислати разом з двома відпоручниками, котрих посилає видїл краєвий до розслїду, в якім положеню находять ся галицкі еміґранти в Бразилїї. Прочі сьвященики мають виїхати до Бразилїї на власний кошт.

— **Пп. Евгеній Спожарский і Волод. Устеньский** отворили сими днями при ул. Руській ч. 1 (в домі „Просьвіти") торговлю і рукодїльню всїлякого рода параментів церковних і застави столової з хіньского і правдивого срібла. Фахове знанє і солїдність осіб, котрі заложили сю фірму, дає найлїпшу запоруку, що як найширші круги будуть вдоволені під всяким взглядом, як що-до цїни так і що-до добірного материялу. Оба нові купцї звістні з часу краєвої вистави у Львові, де їх вироби звертали на себе загальну увагу і удостоїли ся признаня зі сторони міродайних кругів.

— **Память 300-лїтних роковин Унїї Берестейскої** буде обходити духовеньство ходорівского деканата торжественним богослуженєм ювилейним дня 21 н. ст. мая с. р. у Фразї, де рівночасно того дня відбуде ся соборчик деканальний.

— **Крадїж дитини.** Звістна злодїйка Анна Клос хотїла вчера украсти 7-лїтну дївчинку Анну Тютюк, дочку служачого. Она завела дитину до шинку, дала їй напити ся горївки і коли дитина стала тратити притомність, вивела єї на улицю і зачала з нею утїкати. Утїкаючу побачили сусїди родичів дитини, пустили ся за нею на здогін і відобрали дитину. Злодїйку, котра не хоче сказати, на що хотїла украсти дївчину, віддано до полицийного арешту.

в Кільпатрік. Від разу відгадав в нїй честну жінку і не надумуючись оженив ся з нею. Міс Єлена мала двайцять два роки, біляве волосє і ясно сині очи, як вода на шкотских озерах в ґарнім весняним поранку. Єї любов для мужа була більша як вдячність. Любила єго так, немов би то она була богатою дїдичкою, а він убогим опущеним сиротою. Чиншівники, селяни і слуги, були би за неї з охотою душу віддали і називали єї: наша добра панї з Лес.

Льорд Ґленарван і леді Єлена жили щасливо в Малькольм-Кестль посеред величавої і дикої заразом природи гірскої країни, проходжуючи ся під тїнем старих каштанів, в котрих здавалось лунають ще відгомони давних воєнних пісень, або блукаючи поміж опустїлих гірских прогалин, де історія Шкотиї виписана на несчислених звалищах. Одного дня ходили по безовім або смерековім лїску на рівнинї засїяній пожовклим вересом, другий раз вдирали ся на стрімкі вершки гори Льомонд, або кінно перебігали пусті обльоги, упиваючись красотою тої поетичної країни, о котрій з таким чарівним талантом співав безсмертний Вальтер-Скот. При западаючім смерку, коли на виднокрузї сьвітила ясна лїхтарня Мек-Фарляна, ходили при єї сьвітлї по ґанку окружаючім замок Малькольм, а там задумані, самітні, забувши о цїлім сьвітї, серед поважного мовчаня природи думали довго, любо... аж їх холодна ніч остерігала, що треба повернути до комнат замку.

Так минуло кілька місяців по вінчаню. Але льорд Ґленарван не забув, що єго жінка була дочкою великого подорожника; догадав ся, що леді Єлена мусить мати всї наклони свого вітця і не помиляв ся. *Дункан* був умисне на то збудований, щоби перенїс льорда і леді Ґленарван до найгарнїйших на сьвітї країв, на води Середземного моря, а навіть аж до островів архіпеляґа [7]). Легко відгадати, яку утїху мала леді Єлена, коли віддано до єї розпорядженя *Дункана*. Бо й дїйстно, чи є більше щасте, як жити під вражінями першої любви в чарівній Ґрециї і медовий місяць прожити на прегарних берегах Всходу.

Тимчасом льорд Ґленарван поїхав до Льондона. З причини, що тут ішло о спасениє бідних моряків, то ся хвилева неприсутність мужа більше нетерпеливила, як смутила леді Єлену. На другий день рано телеґрама від мужа доносила їй, що поверне як найкорше; вечером того самого дня одержала від него лист, в котрім просив єї о продовжене відпустки; третього дня леді Єлена знов мала лист, в котрім він не скривав свого невдоволеня з адміралициї.

Від тої хвилї леді Єлена стала неспокійна. Вечером коли сидїла сама в своїй комнатї, війшов управитель замку Гальберт і спитав єї, чи позволить ввести до комнати якогось незнакомого хлопця і дївчину, котрі хотять бачити ся з льордом Ґленарваном.

— Чи они з тих сторін? — спитала леді Єлена.

— Нї, панї — відповів управитель, я їх не знаю; до Бальльох приїхали зелїзницею, а з Бальльох до Лес прийшли пішки.

Попросїть їх, пане Гальберт — сказала леді Ґленарван.

Управитель вийшов. За хвилю введено до комнати леді Єлени дївчину і хлопця. Був то брат і сестра; подібність черт лиця вказувала то на перший погляд. Сестра мала шіснайцять лїт; єї чорне, хоч трохи від дороги утомлене личко, очи на котрих було знати, що часто і довго плакала, постава повна рішучости і відваги, скромна але порядна і чиста одїж, добре о нїй сьвідчили. Она держала за руку дванайцятьлїтного хлопчика, котрий — судячи по єго поведеню — хотїв бути опікуном і оборонцем своєї старшої сестри. І дїйстно, хто хотїв би обидити дївчину, не легку мав би справу з тим сьміливим хлопцем.

Сестра трохи змішала ся в присутности леді Єлени, але она заохочуючи єї приязними, добрими очима сказала:

— Маєте менї що сказати, любі дїти?

— Нї — відповів сьміло хлопець — ми хочемо говорити не з вами а з льордом Ґленарван.

— Простїть, панї, за єго сьмілість — відозвала ся тодї дївчина, картаючи брата поглядом.

— В тій хвили нема в замку льорда Ґленарвана, — сказала леді Єлена — але я єго жінка і можу єго цїлком заступити.

— То ви леді Ґленарван? — спитала живо молода дївчина.

— Так, міс.

— Жінкою льорда Ґленарван з Малькольм-Кестль, що оголосив в „Таймсї", що має відомість о розбитім корабли *Брітанния*.

— Так, так! — нетерпеливо повторила леді Єлена, а ви....

— Я міс Ґрант, панї, а то мій брат.

— Міс Ґрант, міс Ґрант! — крикнула леді Єлена, вхопивши дївчину за руки і притягаючи єї до себе — а потім нагле відвернула ся до хлопця і щиро єго поцїлувала.

— Панї, — відозвала ся дївчина — що знаєте о нещастю мого вітця? Чи він жиє? Чи побачимо єго коли? Скажіть менї, благаю вас!... заклинаю на всьо.

— Моя дитино — сказала леді Єлена — я не хотїла би легкодушно відповісти на таке важне питанє, бо не хотїла би робити тобі якої непевної надїї.

— Говоріть, панї, говоріть на милість Бога! Я маю силу і перетерплю хоч би й найбільший біль — можу слухати всього.

— Моя дорога дитино — сказала знов Єлена — маємо дуже слабу надїю, але при Божій помочи може ще коли побачите вашого вітця.

[7]) Тут розуміє ся море між Грециєю а Малою Азиєю.

— **Нещасте на зелїзници** склало ся в Альжірі. Окремим поїздом їхали дня 11-ого мая дві компанїї війска, призначені до Мадаґаскару. Поміж стацнями Аделїя і Везуль-Бенїян зіткнув ся сей поїзд з другим, котрий їхав через похибку тими самими шинами. Настав страшний удар. Пять офіцирів убило, всю службу поїзду ранило, а вояки остали ся цїлі, бо їхали дальше за машиною.

— **Смерть через папугу.** Велику сензацию зробила в Швайцариї смерть шістьох осіб в Крайцлїнґен. Они були членами комісиї вистави птахів, яка власне тепер там відбуває ся, і тому мусїли досить часто заходити до виставового льокалю. Між виставленими птахами була також папуга, опанована заразливою хоробою, котра легко переходить також на людий. Отже після ореченя лїкарів дотикали ся згадані члени комісиї досить часто тої папуги і тим способом всї шість затроїли собі кров. Коли они померли, набрала шкіра у всїх темносиньої барви.

— **Кілько податку приносять карти?** Сими днями відбувала ся у Відни розправа против кількох осіб, котрих прихоплено на забороненій грі в каварни, а то на стукавці (Pocher). Всїх участників забави засуджено, але при тій нагоді виявило ся кілька інтересних дат що до фабрикациї і остемпльованя карт. Именно спільник віденьскої фірми карт Пятника, переслуханий яко знаток при розправі, заявив, що мимо того що гра в стукавку заборонена, виробляють ся в фабрицї Пятника осібні карти до тої гри та що уряд стемплює їх без ніяких перепон. І так лише в 1895 роцї остемплювала фабрика 3000 талїй тих карт по 60 кр. т. е. заплатила в урядї 1800 зр. податку. Що до инших карт то Пятник подав такі дані: В минувшім роцї заплатив Пятник податку за 541.597 талїй карт по 15 кр., за 187.837 по 30 кр., за 18.021 по 60 кр. Другі дві фабрики карт у Відни менші від Пятникової остемплювали в згаданім роцї: одна 186.200 талїй по 15 кр., 70.285 по 30 кр. і 10.194 по 60 кр., а друга 156.970 по 15 кр., 73.135 по 30 кр. і 7729 по 60 кр. По 15 кр. стемпля платять за талїї зложені з 36 карт, по 30 кр. за талїї з 44 карт, а по 60 кр. стемпює ся карти до стукавки, віста і тарока. Счисливши все разом вийде, що в 1895 р. заплатили тї три віденьскі фабрики 253.670 зр. 55 кр. податку від карт. На всякий спосіб то поважна сума.

— **„Кождий гандлює як може“** — написав раз один з наших поетів і справді, коли читає ся всякі вісти о тих різних штукарях, що хотять своїми штуками сьвіт дивувати а при тім — заробляти на жите, то мусимо поетови признати правду. І так Суччі постив у Відни двайцять кілька днїв, індийский факір спить в склянїй домовинї на виставі будапештеньскій, а якийсь весельчак вішає ся що день в Парижи так свобідно, немов би клав ся до ліжка. В послїднім часї найшов ся другий Суччі, котрий хотїв свого попередника о много перевисшити, бо коли Суччі обіцяв постити 30 днїв, то якийсь Маркус Ґерман в Баденї коло Віднї постановив постити аж 84 днїв. Однако бідолаха не видержав, бо постив всего 21 днїв і так утратив сили, що его напів мертвого віддано до шпиталю. Однако всїм позавидував слави якийсь Словак, робітник в одній фабрицї цеґол у Відни. Він не научив ся за молоду ніякої незвичайної штуки, отже постановив стати ся немов противностию Суччі'ого і показати, що нїхто не дорівнає єму в штуцї їдженя. Отже зголосив ся до реставраторів, а коли проби випали знаменито, замовлено его на публичні виступи і ось незнаний до недавна робітник пописує ся тепер в першорядних реставрациях, як у Сахера і в готели „Імперияль“, де їсть і пе щодень від 8-ої години рано до 8-ої вечером без настанку, на велику утїху уличників, котрих тота штука о много більше бавить як нудний піст Суччі'ого.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Будапешт 15 мая. Ґрафиня Катинка Андраші, вдовиця по міністрі справ заграничних померла. — На вчерашних перегонах з королевскою нагородою 100.000 корон був присутний також Є. Вел. Цїсар, Найдост. Архікнязї: Йосиф і Йосиф Август з женою Архікн. Августою. Повитанє було ентузиястичне.

Париж 15 мая. Цар і цїсар нїмецкий зложили президентови Форови своє сожалїне з причини катастрофи на зелїзници коло Аделїя в Альжірі. Фор подякував телеґрафічно.

Атини 15 мая. Вчера пополудни відбули ся в присутности цїлого двору і всїх міністрів хрестини княгинї Єлени. Кумою була нїмецка цїсарева Фридрихова.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1896, після середно-европ. год.

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·40	2·50	11·00	4·40	9·55	6·45	—
Підволочиск	6·00	2·11	—	—	9·30	10·45	—
Підвол. з Підз.	6·14	2·25	—	—	9·48	11·12	—
Черновець	6·10	—	—	10·15	2·45	—	—
Черновець що понедїлка	—	—	—	10·25	—	—	—
Белзця	—	—	—	9·15	—	—	—
Мушини на Тарнів	8·40	11·00	—	4·40	—	6·45¹	—
Гребенова ²)	—	—	—	—	9·35	—	—
Сколього і Стрия	—	—	—	5·22	9·35	3·05	7·22
Зимної Води ⁴)	—	—	—	—	1·32	—	—
Брухович ⁵)	—	—	—	—	1·20	—	—
Брухович ⁶)	—	—	—	—	3·20	—	—
Янова ⁷)	—	—	—	9·45	3·00	8·55	—
Янова	—	—	—	9.45⁸	1·05⁹	3·00¹⁰	6·25⁸

¹) Від 1 червня до 30 вересня. ²) Від 10 липня до 31 серпня. ³) До Сколього лише від 1 мая до 30 вересня вкл. ⁴) Від 1 мая до 6 вересня в недїлї і сьвята. ⁵) Від 1 мая до 6 вересня в недїлї і сьвята. ⁶) Від 1 мая до 6 вересня в будні дни. ⁷) Від 1 мая до 15 червня і від 1 вересня до 30 цьвітня кождого дня. ⁸) Від 16 червня до 31 серпня що день. ⁹) Від 16 червня до 31 серпня в недїлї і сьвята. ¹⁰) Від 16 червня до 31 серпня в тиждневі дни.

Приходять з

Кракова	1·30	5·10	8·45	8·55	6·55	9·30	—
Підволочиск	2.34	10·05	—	8·05	510	—	—
Підвол. з Підз.	2.18	9·50	—	7·42	4·45	—	—
Черновець	9·5	—	—	2·01	7·28	—	—
Черновець що понедїлка	—	—	—	6·13	—	—	—
Белзця	—	—	—	—	5·45	—	—
Мушини на Тарнів	5·10¹	—	—	8·55²	6·55	—	—
Гребенова	—	—	—	—	1·51³	—	—
Сколього і Стрия	—	—	—	12·10	8·00	1·51⁴	10·10
Брухович ⁵)	—	—	—	—	—	8·03	—
Брухович ⁶)	—	—	—	—	—	8·25	—
Янова	—	—	—	7·50⁷	—	5·28⁸	8·54⁸
Янова ⁹)	—	—	—	—	1.10	7·48	—

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано

¹) Від 25 червня до 15 вересня. ²) Від 1 червня до 30 вересня. ³) Від 10 липня до 31 серпня. ⁴) Зі Сколього тілько від 1 мая до 30 вересня. ⁵) Від 1 мая до 25 червня і від 15 серпня до 6 вересня. ⁶) Від 26 червня до 14 серпня. ⁷) Цїлий рік. ⁸) Від 16 червня до 31 серпня. ⁹) Від 1 мая до 15 червня і від 1 вересня до 30 цьвітня.

Час подаємо після годинника середно-европейского; він різнить ся о 36 мінут від львівского: коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 36 мін.

Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Відни 8·56 вечер.

— Боже мій, Боже — сказала міс Ґрант, не могучи здержати сльоз радости; тимчасом малий Роберт окривав руки леді Єлени поцїлуями.

Коли проминуло то перше вражінє болесної радости, засипала дївчина питанями паню Ґленарван, а та оповіла їй цїлу пригоду з найденими у фляшцї паперами, з котрих можна здогадувати ся, що корабель *Брітаннія* заблукав ся на побережи Патаґонії; що коли він розбив ся, капітан з двома моряками, котрі лишили ся при житю, мусїв дістати ся на берег; що вкінци в тім документї писанім в трех язиках а повіренім фалям океана, жадають, щоби спішити їм в поміч.

В часї того оповіданя Роберт Ґрант пожирав очима леді Єлену; здавало ся, немов би єго жите зависїло від слів, що она вимавляє. В єго дитинячій уяві живо рисували ся образи небезпечностий, на які єго отець міг бути виставлений в тій хвили; бачив єго то на покладї *Брітаннії* то потапаючого в филях океана, або вкінци думкою помагав єму вдирати ся на скалу, котра мала уратувати єму жите. Кілька разів перервав оповіданє леді Єлени словами:

— Мій отець, мій бідний отець!

Дївчина зі зложеними руками, цїла дрожача, здержуючи в собі віддих, слухала оповіданя, не перериваючи єго нї одним словом, а коли оповіданє скінчило ся, кликнула заливаючись сльозами:

— Той папір, ах, панї, дайте менї єго!

— Я єго вже не маю, моя дитино — відповіла леді Єлена.

— Вже єго не маєте?

— В інтересї вашого вітця мусїв єго льорд Ґленарван взяти до Льондона; але ручу тобі, що я повторила єго зміст до слова.

— Але я хотїла би видїти письмо мого вітця.

— Завтра, може завтра поверне льорд Ґленарван. Мій чоловік хоче предложити той документ і тим наклонити міністра маринарки, аби зараз вислав корабель, котрий глядав би капітана Ґранта.

— Чи може бути, панї! — То ви се для нас зробили?

— Так, дорога дитино, і кождої хвилї дожидаю повороту мого мужа.

— Панї — відозвалась дївчина зі зворушенем і побожним одушевленєм — нехай вам Господь нагородить ту доброту і ласку!

— Дорога дитино — сказала леді Єлена — ми не заслугуємо на нїяку вдячність; кождий инший ма нашім місци зробив би то само. Кобн лише сповнили ся наші надії. Тимчасом ви полишите ся до повороту льорда Ґленарван в нашім замку....

— Панї — відозвала ся міс Ґрант — не сьміємо надуживати співчутя, яке ви оказуєте незнакомим....

— Незнакомим! Моя дорога дитино, анї ти, анї брат твій не чужі в тім домі, а передусїм бажаю, щоби льорд Ґленарван за своїм поворотом міг сказати дїтям капітана Ґранта о тім, що дасть ся зробити для вiратованя їх вітця.

Не можна було не приймити так сердечної жертви. Отже стало на тім, що міс Ґрант і єї брат Роберт будуть ждати в Малькольм-Кесль на поворот льорда Ґленарвана.

(Дальше буде.)

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

Wiener Zeitung з дня 2 мая с. р. доносить:

Перше
заведенє обезпеченя войск.

під протекторатом

Єго ц. і к. Високости Архикнязя Йосифа

Замкненє рахунків, відносяче ся до року 1895, сего під Високим протекторатом стоячого Заведеня доказує, як справедливо судили ми, коли-сьмо сему взрастаючому, на поли господарства суспільного передовсїм користному Заведеню заповідали гарну будучність. Цифра обезпечень, котра з кінцем року 1894 — 8.976 полїс, а 10,431.100 корон обезпеченого капіталу виносила, зросла в біжучім роцї на 14.238 посїс, а 16,283.705 корон обезпеченого капіталу. Дохід з премії виносить 714.845·74 корон і виказує в порівнаню до попередного року зріст о 256.048·68 корон. Резерва преміова і фонд перенесеня премії, виносячий 882.675·48 корон через дотацию 485.446·21 корон в порівнаню до року минувшого зістав підвисшений. Цїлий маєток Заведеня виносить 1,101.822·58 корон, з чого значна часть т. є. 717·647·07 корон, ульокований зістав в державних паперах і листах заставних найлїпшої якости, маючих безпеченьство пупілярне.

Біляне замкнено чистим зиском 18.922·10 корон.

З тих немногих, але дуже важних цифер можна достаточно переконати ся, що ся молода інституция з успіхом іде дальше по тій дорозї, на котру при заложеню Заведеня вступила і незадовго стане она в першім рядї наших товариств обезпечень, опертих на взаїмности.

Близшої відомости удїляє Ґенеральна репрезентация для Галичини, у Львові Хорущина 18. 58

11

ГАЛИЦКИЙ
КРЕДИТОВИЙ БАНК

принимає вкладки на

КНИЖОЧКИ

і опроцентовує їх по

4½% на рік.

Бюро дневників і оголошень

Л. ПЛЬОНА

у Львові

улиця Кароля Людвика число 9.

приймає

абонамент на всї дневники

по цїнах оригінальных.

Фабрика капелюхів і цилїндрів

під фірмою

Антін Кафка

передтим **Кожелюжок**

у Львові, Ринок 29, перехідна камениця Андріольського під сторони ОО. Єзуїтів Театральна 13 поручає капелюхи і цилїндри власного виробу в наймоднїйших фасонах і кольорах по найдешевших цїнах; капелюхи і цилїндри в фабрик ц. к. надворних доставцїв П. Ц. Габіґа і В. Плессов в Відни. Капелюхи наймоднїйші по 5 зр., цилїндри цїлком легкі по 9 зр. Хорошї капелюхи Люден в фабрики Піхлера в Ґрацу, також Chapeau Claque атласові по 5 зр., 6 і 8 зр.

Цїнники дармо. 34

Бюро оголошень і дневників

приймає

ОГОЛОШЕНЯ

до всїх дневників

по цїнах оригінальних.

До

Народної Часописи, Ґазети Львівскої, і Przeglą-dy

може лише се бюро анонси приймати.

Розсади ярин і цьвітів
Розсади ростин килимових
Ростини вазонкові
Цибульки цьвітні
Знаряди огородові з найлучших фабрик по цїнах найприступнїйших поручають

М. Волїньский
і Т. Качиньский

у Львові

Склеп цьвітів і склад насіня
пл. Марияцка 3.

Заклад огородничий
Садовницка 13. 57

Апарати фотографічні

Прибори для фотографів так фахових як аматорів

Репродукциї найкрасших образів і дїл штуки, рами, листви до рам, і т. п. предмети продає найдешевше найбільший фабричний склад апаратів і приборів фотографічних.

Львів, **ЛЮДВИК ФАЙҐЛЬ** Пасаж Гавсмана 8.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.